

1974

HABER BÜLTENİ

8. APR. 1976
Erled...

DÜNYA SENDİKALAR FEDERASYONU (DSF) TEMSİLCİSİNİN TDF 3. GENEL KURULUNDA YAPTIĞI KONUŞMA VE KUTLAMA MESAJI :

Sevgili kadın ve erkek emekçi arkadaşlar !

Önce sizlere, Avrupa Türkiyeli Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu 3.Genel Kurulu'na daveti için kalpten teşekkür etmek ve Dünya Sendikalar Birliği'nin kardeşçe dayanışma selamlarını iletmek istiyorum. Dünya Sendikalar Birliği, kongrenizin, Batı Avrupa'da çalışmakta olan Türk işçilerinin yararına, şu sıralarda elde ettikleri hakları savunmak ve olgunlaşan taleplerini yürürlüğe koymak için özellikle güç ve fedakarca mücadeleler veren bütün işçiler ve çalışanlar yararına tümüyle başarılı geçmesini diler

Saflarında altmışı aşkın sosyalist, kapitalist ve gelişme durumundaki ülkeden 160 milyon sendikacıyı ve onbir uluslararası meslek kuruluşunu örgütlemiş olan Dünya Sendikalar Birliği, Avrupa'nın ve dünyanın kapitalist ülkelerindeki emekçilerin, işçilerin, müstahdemin, kadınların ve gençliğin kapitalist sistemin krizinin etkilerine karşı mücadelelerine birinci derecede önem vermektedir.. Bu mücadelede yedi milyon yabancı işçinin, bu arada Türkiye'li kadın ve erkek işçilerin hiç de az olmayan bir payı vardır.

Bütün kapitalist ülkelerde süregelen ve etkilerini herşeyden önce başdöndürücü bir hızla ilerleyen enflasyonda ve gittikçe artan işsizler sayısında görülün krizin yükü, tekeller tarafından emekçilerin sırtından çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Kapitalist ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki içyapı oransızlıklarının nedeni olan kapitalist sermaye birikiminin çıkarlarına uygun tutulan bir iktisadi ve toplumsal gelişme sonucu, iş arayan milyonlarca kadın ve erkek, hukuki, politik, ekonomik, toplumsal, sendikal ve kültürel haklarının budanmasına katlanarak, ekmeklerini kazanabilmek için yurtlarını terketmeye zorlanmaktadırlar.

Çalışma ve yaşama şartları, yaşama alanları çoğunlukla çok elverişsizdir. Kapitalistler ve tekeller, ucuz ve savunmasız insan "metaı" edinebilmek için bu göç olayını teşvik etmektedirler. Çok daha kötü şartlara mevsim işçileri ve çok sayıda turist işçi katlanmak zorundadırlar; onlar sık sık kanunsuz bir ticaretin hedefi olmaktadırlar. Bütün bu insanlar gelişmiş ülkelerin geri kalmış bölgelerinden ya da az gelişmiş ülkelerden getirilmektedirler.

Dünya Sendikalar Birliği ve ona bağlı ulusal örgütler yabancı işçilerde bütün mücadelelerdeki savaş arkadaşlarını, kapitalist sömürüye karşı direnmede yandaşlarını görmektedirler. Dünya Sendikalar Birliği üyeleri insanın onursuzlaştırılmasına, emeğin, yabancı işçilerin emeğinin aşağılanmasına ve onların tekeller ve kapitalistler tarafından sömürülmelerine karşı koymaktadırlar.

Tekellerin güttüğü göçmen işçi politikasının temellerine inmek burada gerekli olmayabilir, ama biliyoruz: bu emeğin sömürüsüne dayanan kapitalist sistemin ve giderek kapitalist iktisat yöneticilerinin amacı, ne yerli ne de yabancı işçiler için sosyal girişimlerde bulunmak değil, en yüksek kârı elde edebilmektir. Bu yüzden, süregelen krize rağmen, daha doğrusu kriz dolayısı ile büyük tekel şirketlerinin net kazançlarının, devam eden enflasyona, döviz alanındaki krize, enerji krizine, artan işsizliğe, yükselen fiyatlara ve duraklayan tüketim talebine karşılık kârlarının daha da yükselmesi, hiç de şaşırtıcı olmamaktadır.

Kapitalistler için yabancı işçiler, iş pazarındaki rekabet mücadelesini kızıştırmak ve işçi sınıfını parçalamak için en ucuz iş gücü anlamına gelmektedirler. Bu işgücünü bir bölgeden ötekine aktarmak da kolaydır. Onları etkilemek, baskı altında tutmak ve giderek sömürmek te daha kolay olmaktadır.

İşte kapitalistlerin yabancı işçilere olan ilgisinin nedenleri bunlardır.

Ulusal göçmen işçi politikasında son yıllarda gözden kaçmayacak kadar büyük değişikliklerin olduğu bir gerçektir. Yabancı işçilerin işe alınmasını engelleyen ve öncelikle yabancı işçilerin işten çıkarılmasını öngören kanunlar çıkarılmıştır. Böylece İsviçre'de daha krizin başında 80.000 yabancı işçi işten atılmış ve o zamandan bu yana hemen 100.000 yabancı işçi ülkeyi terketmeye zorlanmıştır. Demek ki kapitalist kriz ve yan etkileri yabancı işçileri de yerli işçiler gibi ezmekle kalmamakta, daha da zorlu etkilemektedir.

Kapitalistler, yabancı işçilerin kendileri için hangi avantajları getirdiklerinin bilincindedirler. Fransız patronlarının dergisi "Expansion" 1975 Temmuz sayısında "Ahmet' siz iktisat nasıl yönetilir?" başlığı altında iç karartıcı bir pişkinlikle şunu açıklıyor. Stokholm'den Marsilya'ya, Brüksel'den Frankfurt'ta kadar herhangi bir sanayici patrona bu soruyu sorduğunuzda aldığınız cevap, "onlarsız hiçbir şey yönetemeyiz" olacaktır. Onlar dedikleri, aileleriyle birlikte 11 milyonluk bir insan birikimi meydana getiren Batı Avrupa'daki 7 milyon yabancı işçidir.

"Yabancı işçiler onbeş yıl içinde Batı Avrupa'nın üstün gelmiş ülkelerinde iktisadi gelişmenin yapısal bir unsuru durumuna gelmişlerdir. Yabancıların hemen yurt dışı edilmeleri mi gerekir?" diye soruyor L'Expansion dergibi: Hayır, ve gerekirse de mümkün olduğu kadar az sayıda yabancı işçi geri yollanmalıymış, çünkü yabancı işçilerin çoğu üretim sürecine güçlü bağlarla girmişlerdir ve iktisat yine gelişme dönemine girdiğinde elimizin altında olmazlarsa ne yaparız?

L'Expansion, bu tekellerin sözcüsü, devamla, gerçektende yeni bir iktisadi gelişmede patronların özellikle yorucu, kirli, tekdüze, az değer verilen ve az ücret ödenen işler için, yabancı ülkelerden ithal edecekleri işgücüne ihtiyaçları olacağını yazmaktadır.

Bu hırçın, insanlık dışı dili kullanmakla kalmıyor tekellerin yayın organları : tekeller de bu dile uygun hareket ediyorlar. Gerçi kapitalist üretimin yeni, büyük bir hamle yapması çok uzaklarda daha; ama Batı Avrupa'daki sermaye çevreleri, yabancı işgücü kullanmanın rasyonalize ve otomatikleştirme yatırımlarından daha çok kâr getireceklerini saptadıkları yerlerde şimdiden yabancı işçilerin kullanılması için yeni olanaklar görmektedirler.

Yabancı işçilerin ve ailelerinin yaşama şartları burada yeterince tanımlandı. Federal Almanya'da, Fransa'da, İsviçre'de en güç, sağlığa en zararlı, en az ücret ödenen işyerlerinin öncelikle yabancı işçilere ayrıldığı da bilinmekte. Yetersiz mesken durumu, OECD'nin Belçika'daki yabancı işçiler üzerine bir raporunda bile "hapishaneye benzer" olarak tanımlanmıştır.

Yabancı işçilerin çalıştığı iş yerleri mesleki gelişme ya da meslek öğrenimi için hiçbir olanak tanımamakta veya çok az gelişme sağlamaktadır. İstatistik verileri göstermektedir ki, Türkiye'den gelen işçilerin gelişte yüzde ellisi meslek öğreniminden yoksun olarak gelmekte ve yurda dönüşlerinde de bu oran yüzde kırkı bulmaktadır.

Yabancı işçilerin çocuklarının yaşama şartlarıyla ilgili sorunlar da daha az değildir. Hiç bir çözüme kavuşturulmamış olan bu sorun, Uluslararası Eğitim Örgütü'nün raporlarına göre, yabancı işçi çocuklarının yarısının okula gitmemesinde ve çok büyük bir çoğunluğunun da okulu bitirememelerinde düğümlenmektedir. Biliyoruz ki bu durumun sorumlusu yabancı işçiler değildir: onların eğitim ve kültür alanlarına yönelmelerini önleyen kendilerinin ve ailelerinin içinde yaşamak zorunda oldukları kapitalist ülkenin şartlarıdır.

Dünya Sendikalar Birliği, yabancı işçilerin sorunlarının gittikçe artan bir hızla işçi sınıfından güçlerce, etkili, uluslararası tanınan kimselerce, sendikal, demokratik ve uluslararası örgütlerce tanınıp bu düzeyde ortak adımlar atılmasını büyük bir ilerleme olarak görmekte ve bu yoldaki girişimlere her zaman katkıda bulunmaktadır.

Bu çerçevede 1975 Temmuzunda Birleşmiş Milletler'in Uluslararası Çalışma Örgütü'nün onayladığı bir anlaşmayı hatırlatmak ve 1975 yazında Helsinki'de yapılan, yabancı işçi sorununun çözümlenmesi gereken sorulardan biri olarak belirtildiği Avrupa Güvenlik ve Birlikte Çalışma Konferansı'na işaret etmek istiyorum. Böylece bu soru, barış içinde birlikte yaşama gibi, Güvenlik, Ortak Çalışma ve Yumuşama gibi, biz işçiler için, biz sendikacılar için, işçi sınıfının eylem birliğini sağlamakta, taleplerimizi yürürlüğe sokmakta büyük önem taşıyan siyasal ve ekonomik sorunlarla bir arada ele alınmış olmaktadır. Örneğin silahsızlanma ile elde edilecek mali güç, sosyal amaçlara harcanacak olursa, doğrudan doğruya toplumsal alanı etkilemiş olacaktır.

Batı Avrupa'daki yabancı işçilerin sorunlarının bütün öteki bizi ilgilendiren sorunlarla ne kadar ilişkili olduğunu dün yapılan kültür gösterinizde yeterince gördük. Burada özellikle Şili halkının antifaşist mücadelesi ile ve sömürüye, baskıya karşı savaş veren bütün halklarla dayanışmanızı belirtmek isterim.

Dünya Sendikalar Birliği, yabancı işçilerin içinde bulunduğu bu durumdan yola çıkarak şu noktaları vurgulamaktadır :

- Cins, deri rengi, sosyal ya da toplumsal köken ayrımı yapılmadan, hangi ulustan olursa olsun, her insan için kendi ülkesinde çalışma hakkının uygulanması ,
- Devletlerin en kısa süre içinde tam istihdamı güven altına alacak bir politika izleme yükümlülükleri ,
- Emekçilerin ve ailelerinin haklarının aşağıdaki ilkeler uygulanarak bütünüyle güven altına alınmasını sağlamak için uluslararası düzeyde göçmen işçi akımının ele alınmasının gerekliliği :
- Her türlü insan ticaretinin önlenmesi,
- İki ya da çok taraflı göçmen işçi anlaşmalarının hazırlanması, görüşülmesi, imzalanması ve kontrolünde yabancı işçilerin temsilcisi olarak sendikaların tüm haklara sahip olarak katılma hakkı,
- Yabancı işçilerin, iş anlaşmaları ile gittikleri ülkelerde en az şu hakların garanti altına alınması :
  - Tüm sendikal haklar, buna dahil olarak sendikalarda seçimle gelinbütün görevlere seçilebilme hakkı,
  - İşyeri güvenliği ve değişik işyerlerine ve mesleki ilerlemeye katıl

-Eşit işe eşit ücret ilkesi yarınca ücret eşitliği,
-Meslek eğitimi ve meslekte ilerleme olanağı, okuma yazma hakkının sağlanması,
-Sosyal sigorta hizmetlerinden aynı şekilde yararlanma (Çocuk parası, işsizlik parası, tıbbi bakım, emeklilik vb.),
-Yabancı işçiler ve aileleri için uygun meskenler,
-Yabancı işçi çocuklarının okul eğitim ve öğrenimlerinin sağlanması.

Dünya Sendikalar Birliği bütün demokratik uluslararası ve ulusal merkezler ve örgütlerle, değişik eğilimlerde de olsalar, yabancı işçiler yararına ortak çalışmaya hazırdır, her zaman hazır olmuştur. Bu sorunlar, örneğin Birleşmiş Milletler'de, Uluslararası İş Örgütü'nde öteki sendikal örgütlerin temsilcileriyle yürütülen birçok görüşmenin bölümlerini meydana getirmişlerdir ve getirmektedirler. Bu görüşmeler sırasında sık sık birleşen görüşler öne sürülmüş ve yabancı işçilere uygulanan her türlü ayrıma son vermeyi amaçlayan girişimler üzerinde tartışılmıştır.

Kapitalist krizin birçok ülkede doruk noktasına ulaştığı, zorunlu etkilerinin daha da keskinleştiği ve yabancı işçiler için şartların büsbütün ağırlaştığı bu sıralarda sendikal hareketin bütün işçilerin yaşama düzeylerinin ve çalışma güvenlerinin güven altına alınması ve hak ve özgürlüklerinin tanınmasının sağlanması için ortak eylemlerde bütün gücüyle çalışması hayati önem taşımaktadır.

TDF 3.GENEL KURULU'NA KATILAN CGT (Genel İş Konfederasyonu-Fransa) TEMSİLCİSİNİN YAPTIĞI KONUSMA :

Sevgili Dostlar ,

Confederation General der Travail (Genel İş Konfederasyonu) Genel Merkezi adına 3.Olağan Kongrenizi ve kongreye katılan delege ve misafirleri selamlarım.

Yabancı emekçiler sorunu ve onların sorunları, yabancı emekçilerin yoğun olduğu ülkeleri yakından ilgilendirmektedir. Fransa için de bu durum söz konusudur.

İçişleri Bakanlığının rakamlarına göre 1 Ocak 1975 tarihinde Fransa'da yabancı emekçilerin aileleriyle birlikte toplam nüfusu 4 milyon 128 bin 312 kişiyi bulmuştur. Fransa'daki yabancı emekçiler arasında en başta ailelerle birlikte 871 bin kişiyle Cezayirliler, arkasından 840 bin Portekizli, 582 bin İspanyol, 564 bin İtalyan, 302 bin Faslı, 162 bin Tunuslu, 79 bin Yugoslav, 75 bin Afrikalı ve 60 bin Türk gelmektedir.

Yabancı emekçilerin en zor ve ağır işlerde çalışarak en düşük ücretler aldıkları herkes tarafından bilinmektedir. İnşaat sektöründe çalışan toplam işçilerin yüzde 33'ü yabancı emekçidir. (Yani Fransa'da yapılan her üç binadan birisi yabancı emekçiler tarafından yapılmaktadır). Sağlık ve temizlik işlerinde çalışanların yüzde 28'ini, metal iş kolunda çalışanların yüzde 23'ünü yabancı emekçiler oluşturmaktadır.

1971 yılında İçişleri Bakanlığının yaptığı araştırmaya göre Fransa'daki yabancı emekçilerin meslekleri şöyledir: Yüzde 26,7'si amele, yüzde 40,1'i yani toplam yüzde 66,8'i kalifiye olmayan işlerde, yüzde 26,8'i kalifiye işçi, yüzde 3,6'sı bürolarda, yüzde 1,7'si tekniker, yüzde 1,1'i mühendis ve yüksek teknik eleman olarak çalışmaktadır.

Fransa'ya vasıfsız işçi olarak gelen bir işçi, ülkesine vasıfsız olarak dönmektedir. Fransız emekçilerinin yararlandıkları meslek eğitim kurslarından çok az yabancı emekçi yararlanmaktadır.

Yeterli güvenlik tedbirleri alınmadığı için her gün iş kazalarına uğrayan emekçiler hayatalrını kaybetmekte, sakat kalmaktadırlar. Daha fazla kâr adına alınmayan bu tedbirler, her 12 Fransız emekçiden birinin iş kazasına uğramasına sebep oluyor. Bu yabancı emekçiler için çok daha fazla. Her 5 yabancı işçiden biri iş kazasına uğruyor.

Yabancı emekçiler fransız emekçilerinden daha fazla işsizlikle karşı karşıya kalmaktadırlar. Sadece 74 Haziranından 75 Haziranına kadar işsiz fransız sayısı yüzde 88,3 artarken, işsiz yabancı emekçi sayısı bunun iki misli yüzde 163,7 artmıştır. Uzun süre işsiz kalan yabancı emekçiler, bizzat Devlet Yabanci İşgücü sekreteri Dijond'un dediği gibi "Geçimini nasıl gerçekleştirdiğinin belirsiz olması" gerekçesiyle Fransa topraklarından dışarı atılma tehlikesiyle karşı karşıyadır. 1975 Kasımında çıkarılan yeni bir kanunla oturma ve çalışma kartları emekçilerin aleyhine değiştirilmiştir. Bu yeni kanuna göre çalışma kartının bitiminde, yabancı emekçi eğer işsizse kartı sadece 3 veya 6 ay uzatılmaktadır. Bu sürenin sonunda tekrar işsizse gene Fransa'dan atılma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Yabancı emekçiler sosyal haklar konusunda fransız emekçi kardeşleriyle aynı haklara sahip değillerdir.

Ayırımcılıkla yapılan haksızlıklar sayılmayacak kadar çoktur. Sadece birkaç tanesini sıralamaya çalışacağım. Mesela aile yardımları konusunda, 11 ayrı ülkenin işçisi, 11 ayrı çeşit muameleye tabii tutulmaktadır. Her birinin ülkesindeki çocukları için aldığı aile yardım parası fransızlarınkinden daha az ve her ülkeye verilen çocuk parası birbirinden farklıdır.

İktidarın ve patronların uyguladığı bu ayırımcılıkla, 1973 yılında 1 Milyar 312 Milyon frank, 1974 yılında yabancı emekçilerin kendi ülkelerinde oturan 260 bin aile ve 829 bin çocuk için 1 Milyar 593 milyon frank ödenmemiştir. Böylece sadece üç yılda (1972-73-74) yabancı emekçilerin gecikmiş ücretlerinden en az 4 Milyar Frank çalınmıştır.

Bu para çeşitli yollardan patronların hizmetine ve hükümetin politikasını uygulayanların hizmetine verilmektedir. Mesela bu parayla beslenen Sosyal Faaliyetler Fonu, patronların kurduğu foyerleri geliştirme derneklerine, yabancı emekçileri ağırlama derneklerine bu parayı iletmektedir. Mesela, bu yabancı emekçileri ağırlama derneklerinden biri Lyon şehrinde. Dernek başkanı, Rhodiaceta şirketinin umum müdürü, başkan yardımcısı Berliet araba fabrikası personel şefi, genel müdürü bir aybay, diğer üyeler şirket ve banka temsilcileri ile müdürleri. Bu dernek Sosyal Faaliyetler Fonundan 1975 yılı için 360 Milyon frank yardım istiyor. Bunlar mı yabancı emekçileri ağırlamakla uğraşacaklar ?

Hükümet yabancı emekçilerin ailelerine gaz ve kömür yardımı vermeyi reddetmektedir. Uluslararası Çalışma Örgütünün 59. Oturumunda aldığı karar rağmen, kalabalık ailelerin indirimli tren tarifelerinden yararlanmasını ve yabançı emekçi çocuklarına öğrenim bursu vermeyi reddetmektedir.

Bir yabancı emekçinin 60 yaşında emeklilikten yararlanması için, 1933'ten beri 43 sene Fransa'da çalışmış olması gerekmektedir. Bu, bir kaç özel durum hariç, yabancı emekçilerin emeklilikten yararlanamayacakları demektir.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, ırkçı kampanyaların sonucunda, 1973'de 52 haftada, 52 Cezayirli öldürülmüştür. 1975'in ilk üç ayında 22 ırkçı saldırı olmuş, saldırganlar bulunmamış, cinayetler cezasız kalmıştır. 17 Eylül 1975'te CGT ve CFDT sendikalarının ortak delegasyonu İçişleriBakanlığına bir defa daha yönelttiği "Yabancı emekçilerin ve ailelerinin onur ve güvenliklerine saygının sağlanması için ne gibi acil tedbirler düşünüyorsunuz ?" sorusu İçişleri Bakanlığı tarafından cevapsız bırakılmış ve bu güne kadar cevap verilmemiştir.

Fransa hükümeti ve patronlarının yabancı emekçilere karşı uyguladıkları ayırımcılık ve baskı politikasının görünümleri, Fransa'daki yabancı emekçilerin hangi şartlarda çalışıp ve yaşadıklarını çok açık olarak gözler önüne sermektedir.

Yabancı emekçiler ülkenin gelişmesine, zenginleşmesine katılmakta ve bunda önemli bir rol oynamaktadırlar.

1972'nin Kasım ayında yapılan 3. Yabancı İşçiler Kurultayı'nda CGT'nin Genel Sekreteri Georges Seguy, "Bizim sendikal örgütümüz için, hangi milletten olursa olsun Fransa'da sömürülen her emekçi, bizim çıkarlarını savunmakla yükümlü olduğumuz bir ücretlidir... Kapitalist sömürü, kurbanları arasında millet, ırk veya din farkı gözetmiyor... Bu sınıf gerçeği, yabancı emekçilerle fransız emekçilerinin ortak çıkarlarını kendiliğinden oluşturuyor" diyerek, yabancı işçilerle fransız emekçilerinin mücadelesinin ortak olduğunu bir defa daha belirtmişti.

CGT'nin yabancı emekçiler için verdiği mücadelede, tüm emekçilerin çıkar-larının ortak olduğu temel bir prensiptir.

. CGT'nin 22-27 Haziran 1975'teki 39. kongresinde kabul ettiği eylem programının içindeki genel talepler, hangi milletten olursa olsun bütün emekçiler için mücadele verilen taleplerdir.

Fakat, Fransa'da yabancı emekçiler, kadın ve genç emekçiler gibi, emekçile-rin en fazla sömürülen bir bölümüdür. Uygulanan ayırımcı politikadan ötürü ya-bancı emekçiler, bir çok sosyal ve sendikal hakka sahip değildir. CGT özel ola-rak yabancı emekçilerin haklarının elde edilmesi için fransız ve yabancı emek-çilerle birlikte mücadele vermektedir. Bu sadece bir sınıf dayanışması görevi değildir. Aynı zamanda fransız emekçilerinin de çıkarlarına bir tutumdur. Pat-ronlar, bir ülkede ücretlilerin tümünü, emekçiler kitlesinin bütününü çeşitli ayı-rımcılıklara, insanlık dışı çalışma şartlarına maruz bırakmaktadır. Emekçiler arasında ayırımcılıkla yaratılmak istenen rekabet, fransız patronlarının ve hükü-metinin elinde tehlikeli bir silahtır. Bundan ötürü her türlü ayırım sadece yaban-cı emekçilere değil, işçi sınıfının bütününe zarar vermektedir.

1972 Kasım ayında yapılan CGT'nin 3.Yabancı İşçiler Kurultayı'nda "yabancı ve fransız emekçilerinin çıkarına bir yabancı işçi politikası" için hak talebi bildirgesi yayınlanmıştır.

1972'den günümüze çeşitli değişimler olmuştur. CGT'nin 4.Yabancı İşçiler Kurultay4 29-30 Nisan 1976'da toplanacak, yabancı emekçilerinin sorunlarını görüşecek, yabancı işçilerin hak talebi belgesini gözden geçirip, değişen şart-lara göre yeni bir biçim verecektir. Bu kurltayın yapısı ve hazırlıkları CGT'nin Fransız-yabancı ayırımı yapmadan tüm emekçiler için verdiği mücadelenin açık bir görünümüdür.

Kurultaya bütün Fransa'dan bölge veya işyeri sendikalarının temsilcisi 400 de-lege katılacaktır. 400 delegenin yarısı Fransız, yarısı yabancı emekçidir. Kurul-tayda son şekli verilmek üzere daha şimdiden kuzey Afrikalı ve Portekiz emekçi-lerinin özel talepleri projesi çıkmıştır. Türkiye ve diğer ülke emekçileri için projeler önümüzdeki günlerde çıkacaktır. Bu projeler kurultaya kadar yabancı ve fransız emekçilerinin tartışmasına sunulmuştur. Gelecek tekliflerle kurultayda son şekli verilecektir.

CGT, yabancı emekçileri sorunlarının sadece ve sadece yabancı emekçiler ta-rafından bilinmesi ve çözülmesi için değil, tam tersine en geniş fransız emek-çi kitlelerinin kendilerini yakından ilgilendiren bu meseleyi bilmeleri ve tüm e-mekçilerin ortak mücadele vermesi yolunu seçmiştir.

CGT'nin yabancı emekçilerin hak talebi projesinin başında özet olarak şöyle denmektedir:

"Sadece çeşitli milletlerden yabancı emekçiler arasındaki ayırımları değil, aynı zamanda yabancı emekçilerle fransız emekçiler arasındaki bütün ayırımları orta-dan kalkmalıdır". "Yabancı emekçilerin oturma, çalışma, sosyal ve sendikal hakları, özgürlükleri demokratik ve sosyal karakterde bir "yabancı işçiler statu" su tarafından garantilenmelidir" diye başlamakta, arkasından madde madde ta-lepler gelmektedir.

Yabancı kadın emekçiler sorunlarını, Fransa'da CGT'nin 8 Mart'ta düzenledi-ği uluslararası kadınlar gününde ortaya koyacaklardır.

Irkçılığa karşı CGT Fransa'da 11 Martta uluslararası, 22 Nisan'da ulusal gün düzenlemektedir, 22 Nisan'a kadar bütün Fransa çapında CGT militanları, yaban-

cı emekçilerin kendi ağızlarından uğradıkları ırkçı saldırı ve muameleri toparlayıp genel merkeze gönderecekler ve bunlar kitap halinde yayınlanarak, 22 Nisan'da yapılacak yuvarlak masa toplantısında hukukçuların, öğretim üyelerinin, demokratların ve fransız kamuoyunun tartışmasına sunulacaktır.

Gene 11 Marta Genç İşsizler Komiteleri Genel Meclisi Paris'te toplanacaktır. Fransa'nın çeşitli bölgelerinden gelecek işsiz delegelerin 60'ı yabancı emekçidir.

CGT'nin en önemli çalışmalarından birisi de yabancı emekçilere kendi ana dillerinden gazete çıkarmaktır. Bizzat CGT'nin yabancı ve fransız militanları tarafından dağıtılan bu gazeteler her ay 6 ayrı dilden, 6 ayrı gazete olarak çıkmaktadır. Bu gazetelerin toplamı ayda 220 bin basmaktadır. Fransa'da fransızlar için bu miktarda basılan aylık ve haftalık gazete çok azdır.

Bu çalışmaların ve mücadelelerin yanısıra, CGT Fransız hükümetinin ve patronlarının ayırımcı politikasını geriletmek için hergün işyerlerinde, bölgelerde yeni eylemler koymaktadır.

CGT emekçilerin tümünün özel ve genel gerçek çıkarlarını savunduğu için, fransız emekçilerinin olduğu gibi, yabancı emekçilerin de en geniş güven ve desteğini almaktadır. Yabancı emekçiler de fransız emekçiler gibi, patronların krizinin yükünü çekmeyi reddeterek, mücadeleye her geçen gün daha fazla kalabalık olarak katılıyorlar.

Bu gün Fransa'da yüzlerce işyeri işgal altındadır. Bunların bir çoğunda yabancı emekçilerde bulunmaktadır.

Mesela Paris yakınlarındaki Ideal Standart'ın patronu sermayesini daha kârlı alanlara yatırmak için fabrikayı kapatıp, bütün emekçileri işten çıkartmaya kalkınca, emekçiler CGT ile birlikte işyerini işgal ettiler. 900 emekçiden 763'ünün yabancı olduğu bu işyerinin emekçileri fabrika tekrar üretime başlayıncaya kadar işgali sürdürmeye kararlılar. 2 aydan beri süregelen işgaldeki emekçilere, bölgedeki diğer emekçiler ve halk destek olmaktadır.

Fransa'daki türkiyeli emek çilerde her geçen gün daha fazla sayıda CGT'ye güven ve desteklerini vererek, CGT'de sendikalaşmaktadırlar. Sadece sendikalaşmakla kalmayıp, aktif olarak Türkiyeli ve bütün emekçilerin çıkarları için militanca mücadele vermektedirler. Daha şimdiden Fransa'nın bir çok bölgesinde, işyerlerinde delege olmuş, sendikalarında sorumluluklar almışlardır.

Sözlerimi burada bitirirken, çalışmalarınızda, TDF'nin önümüzdeki dönemde de çalışmalarında ve zor şartlar altında verdiği mücadelesinde başarılar dilerim.